
JAZZOVÁ INSPIRACE

blues libeňského plynojemu

JOSEF ŠKVCRECKÝ

Když venku prší, je mi nanic a nejradši bych spal,
ano, pane, když prší, nejradši bych pořád spal.
Nejradši bych se pod zem skrčil a na hřbitově se zakopal.

Děšť padá s nebe, padá na střechy a na hroby,
děšť neustále padá na hřbitově na hroby.
Tak strašně smutno není ani těm mrtvým v záhrobí.

Nejsem už mladej, nemám peníze a rád bych šel,
ano, pane, nemám peníze a už bych rád šel
tam, kam všichni choděj, a odkud ještě nikdo nepřišel.

Mám měkký ruce a mozek smutkem pozbyl síl.
Ruce mám měkký, můj mozek nějak smutkem pozbyl síl.
Srdce mi usnulo, o duši nevím a krev mi někdo v žilách rozpustil.

Ano, pane, jsem nezaměstnaněj a nevím, co mám dělat.
Jsem nezaměstnaněj a bůh ví, co vlastně mám dělat.
Jsem strašně znaveněj a nechce se mi už hledat.

Dejte mi práci, jestli můžete, ale já mám těžký blues.
Fovídám, dejte mi práci, abych ztratil svý těžký blues.
Dejte mi práci pro duši, ruce a mozek a pro můj jemnej vkus.

Nezaměstnanost je těžký zaměstnání.
Víte, nezaměstnanost je strašně těžký zaměstnání.
Dejte mi lásku, prosím, ať mě chrání, milostivá paní.

Jenže láska je slovo, zběsilost a prázdněj pojem.
Ano, láska je slovo, a co slovo, to prázdněj pojem.
Fovídám, půjdu do Libně a vylezu na plynojem.

Do plynojemu udělám dirku, jemnou, jako je váš vlas.
Ano, paní, udělám tam dirku, tak jemnou, jako je váš vlas,
a vypůjčím si sirku, a pak si to, dešti, has!

Když prší, je mi nanic, nejradš~~í~~ bych spal.
Když v Libni prší, nejradši bych pořád spal.
Nejradši bych šel na hřbitov a tam se zakopal.

blues o zlatým zubu

TENNESSEE WILLIAMS

Co neudělá ženská, nežli chlapa uloví,
v malých střevíčkách zkouší muka hotový,
lehký šatičky má, potom stěně na rýmu,
dá si vytrhnout zub kvůli zlatému!

Zub ze zlata mám a jsem zoufalá,
skrz ten zlatej zub jsem zestarala.

Zlato v bance jistě vypadá náramně,
zlatý prsteny se špatně nevyjímaj na dámě,
ale říkám vám, ať to žádná nezkusí:
Zlato si nedávejte do pusy!

Zub ze zlata mám a jsem zoufalá,
skrz ten zlatej zub jsem zestarala.

Ráno v neděli se probudíš milýmu v náručí,
chceš se trochu pomazlit a on jenom zavrčí
a změří si tě, až ti v žilách ztuhne krev:
Ženská, ty s tím zubem zraješ pro rakev!

Zub ze zlata mám a jsem zoufalá,
skrz ten zlatej zub jsem zestarala.

Když chlap dostane chuť pít a nemá zač,
přiblíží se k tobě zezadu, v ruce pohrabáč,
a po lebce tě křísne, až se rozletí,
a tvůj zlatej zub z pusy vyrve ti!

Zub ze zlata mám a jsem zoufalá,
skrz ten zlatej zub jsem zestarala.

blues o kuchyňských dveřích

TENNESSEE WILLIAMS

Z obyčejný rýmy umřela mi moje stará.
V devadesáti si potrpěla na cigára.
Lehoučká jak dětský drak, jen papír, špejle, drát,
vyplula z kuchyňských dveří jedenkrát.

Už nejsem o nic mladší než ta moje stará dáma,
když ztratila tíži, a jsem živ jen cigárama.
Den co den se ztrácím, už jsem jako papěří -
Bože, otočte tím klíčem v kuchyni ve dveřích!

jazzový klarinet ve tři ráno

JAKE TRUSSELL

Hraj jako noc

Hraj ať v tom jsou nízké a černé mraky

A déšť co padá přes kalné kandelábry

Hraj mi mokrou ulici a tmavé domy

A tu ženu na rohu která k tomu všemu patří

Hraj to nízko

Nízko v hloubce a pak vylez do výšek jako když déšť najednou zhoustne

Vylez do výšek dokud ta žena nevejde do dveří

A nezůstane nic než mokrá ulice a tmavé domy

Do takových výšek že kandelábr se promění v šmouhu

A tady už je jen tma.

manželské blues

KENNETH REXROTH

Já to nechtěl, tos chtěla ty.
Teď když to máš, tak se ti to nelíbí.
Už ale nemůžeš z toho.

Vepřo a fazole a prát plíny,
málo prachu na biják, málo páry na milování.
To se holt nedá nic dělat.

Čupr stenografky v podzemní dráze.
Kluk z koloniálu ho má jak kládu.
S tím nemůžeme nic dělat.

Mladí jste jenom jednou.
Musíte zvednout kotvy, když přijde váš čas.
Tak to chodí. Na tom nikdo nic nezmění.

Chlápci ve velkých autech hvizdají.
Nákladní vlaky kvílí do noci.
Z toho se už víc nedostanem.

Tak to v životě chodí.
Vezeme se v tom všichni stejně.
A nikdy už to nebude jiné.

emigrantské blues

WYSTAN HUGH AUDEN

To je to veliké město, milión lidí v něm bydlí:
jeden je v paláci, druhý je rád, že má stolek a židli:
pro nás však není tu místo, má drahá, pro nás dva ne.

Kdysi jsme mívali vlast a po právu patřila nám,
otevři atlas a určitě najdeš ji tam:
teď tam však nemůžem jít, má drahá, teď tam však nemůžem jít.

Na malém venkovském hřbitůvku tyčí se prastarý tis,
každý rok rozkveté znova jak rozkvétal kdys:
to ale nechtěj od prošlého pasu, má drahá, od prošlých pasů to nemůžeš
chtít.

Konsul třísk do stolu pěstí a ledově změřil si nás:
"Jste úředně mrtvi, když nemáte visum a pas";
My však jsme, co já vím, živi, má drahá, každý z nás dvou je, co já vím
živ.

Šel jsem na nějaký výbor, chtěl jsem tam uplatnit nárok,
potrásli hlavou a šekli mi: "Přijďte si za rok":
kam ale půjdeme dnes, má drahá, kam ale půjdeme dnes?

Na schůzi řečník vznes apel na rozum i na cit:
"Když je sem pustíme, vezmou nám chleba a práci":
to myslel tebe a mě, má drahá, to myslel tebe a ~~mne~~ mě.

Já blázen snil, že je to hrom, co na nebi zuří a bouří,
byl to však Hitler nad Evropou, a když š řval, kdo musí umřít,
myslel tím jistě nás dva, má drahá, myslel tím jistě nás dva.

Viděl jsem pinčlíky v dečkách a na provázkách,
kdejakou prokřehlou kočku pustili přes vlastní práh:
ne ale německé židy, má drahá, německé židy, ty ne.

Šel jsem na přístavní hráz a zíral jsem do vody, ~~ryby tam plavaly, zdálo se,~~
ryby tam plavaly, zdálo se, že mají dost a dost svobody:
mohl jsem na ně dosáhnout rukou, má drahá, rukou jsem na ně dosáhnout
moh.

Kráčel jsem zeleným lesem a viděl jsem na stromech ptáky,
neměli státníky, vlády a obešli se bez nich taky:
to ale nebyl náš lidský rod, má drahá, to nebyl náš lidský rod.

Mrakodrap s tisíci apartmá spatřil jsem ve snu, ach věř mi,
s tisíci oken, tisíci koupelen, tisíci dveřmi:
k jediným však jsme neměli klíč, má drahá, k jediným z nich jsme neměli klíč.

Stál jsem na veliké pláni, padal tam provlhlý sníh,
tisíce vojáků brcuzdaly sem a tam po závějích:
to hledali tebe a mě, má drahá, to hledali tebe a mě.

lehkomyslná

VÍTĚZSLAV NEZVAL

To byla krásná sobota
u Libně v Strassburku
chci protančit půl života
při světle oharků

Tvůj doutník mě omámil tak
že ležím s tebou nahá
Tvůj černý pomačkaný frak
zná skoro celá Praha

To byla krásná sobota
tys zmizel u vrátek
Je konec mého života?
Ne je to začátek!

černoch

VÍTEZSLAV NEZVAL

Hřejte mi moje blues
chci spát
hřejte mi moje blues
mám hlad

to americké blues
mých mladých let
to smutné černé blues
můj rodný svět

Hřejte mi moje blues
z těch dob
mou kolébku mé blues
můj hrob

Ukradli jste mi vše
i vkus
ať za smuteční mše
zní blues